

No som orfes, tenim una Mare. «Començar l'any fent memòria de la bondat de Déu, en el rostre maternal de Maria, en el rostre maternal de l'Església, en el rostre de les nostres mares, ens protegeix de la corrosiva malaltia de «l'orandat espiritual», aquesta orandat que viu l'ànima quan se sent sense mare i li manca la tendresa de Déu. Aquesta orandat que vivim quan se'ns va apagant el sentit de pertinença a una família, a un poble, a una terra, al nostre Déu. Aquesta orandat que guanya espai al cor narcisista que només sap mirar-se a si mateix i als propis interessos i que creix quan ens oblidem que la vida ha estat un regal -que la devem a altres- i que estem convidats a compartir-la en aquesta casa comú». «Celebrar la festa de la Santa Mare de Déu ens torna a dibuixar en el rostre el somriure de sentir-nos poble, de sentir que ens pertanyem; de saber que només dins d'una comunitat, d'una família, les persones podem trobar el clima, la calor que ens permeti aprendre a créixer humanament (...). Celebrar la festa de la Santa Mare de Déu ens recorda que no som mercaderies intercanviables o terminals receptors d'informació. Som fills, som família, som Poble de Déu» (Papa Francesc, Homilia 1-1-2017).

"No es pot perdre el fill de tantes llàgrimes". Les mares amb una persuasiva dolçor maternal són capaces de conquerir el cor, no només dels seus fills, sinó del mateix Déu. Amb saviesa divina perceben, amb la mirada, la bondat que hi ha a cada cor i també el principal perill, que no és la pobresa o la malaltia, sinó la pèrdua de l'ànima. Així ho veiem amb Sta. Mònica i St. Agustí. Escriu així en el llibre de les *Confessions*: "Mentrestant, la meua mare, fidel serva teua, plorava en la teua presència molt més que les altres mares solen plorar la mort corporal dels seus fills, perquè veia ella la meua mort amb la fe i esperit que havia rebut de tu. I tu la vas escoltar, Senyor; tu la vas escoltar i no vas menysprear les seves llàgrimes, que, corrent abundants, regaven el terra allà on feia oració (conf. 3, 19)". "Vas donar, dic, una altra resposta a la meua mare per mitjà d'un sacerdot teu, cert bisbe, educat a la teua Església i exercitat en les teves Escriptures, (...) «Vés-te'n en pau, dona; així Déu et doni vida! que no és possible que mori el fill de tantes llàgrimes» (conf. 3, 21)". Finalment fruit de tantes llàgrimes, d'una pregària perseverant, va aconseguir veure la conversió del fill: "Vam entrar a veure la meua mare, indicant-ho, i es va omplir de goig; li vam explicar la manera com havia passat, i saltava de joia i cantava victòria, per la qual cosa et beneïa a tu, que ets poderós per donar-nos més del que demanem o entenem, perquè veia que li havies concedit, respecte meu, molt més del que constantment et demanava amb sanglots i llàgrimes pietoses. (conf. 8, 30)". Caminem en fidelitat i en veritat en honor a les nostres mares, també en honor a la nostra Mare del Cel! Corresponem a tantes llàgrimes i esforços amb la nostra filial i agraïda pietat. Que puguin, com Sta. Mònica, saltar de goig i cantar victòria.

Vida parroquial

LL = St. Andreu de Llavaneres | SV = St. Vicenç de Montalt | CA = Sta. Maria de Caldes d'Estrac

Baptismes. Aran Puig (LL), Jordi Agudé (LL), Max Alessandro Caffo (SV) i Ada Cuesta (SV).

Matrimonis. Olga Casals i Buenaventura Andreu (LL), Raquel Cañadas i Lluís Manich (LL).

Exèquies. Lluís Baró (CAL). Descansi en pau.

Festa de la Mare de Déu de Llorita. Missa Solemne diümenge 1 de Maig, a les 11:30, a la Parròquia de St. Andreu, presidida per l'abat emèrit de Montserrat Josep Mre Soler i Canals. En finalitzar s'entregaran llorers beneïts als participants.

HORARIS MISSA

DURANT L'ANY: Del 1r Diumenge d'Octubre al 1r Diumenge de Juny

	Vigília festius	Diumenges i festius		Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte
St. Andreu de Llavaneres	19:00	11:30	19:00*	19:00	19:00	10:00	19:00	19:00	19:00
St. Pere (Llavaneres)			13:00						
St. Vicenç de Montalt	20:00	10:00	20:00*		20:00*	20:00*		20:00*	20:00
Carme (Caldes)			12:00**						
Sta. Maria de Caldes							10:00**		10:00**

* castellà /** bilingüe

Adoració eucarística: St. Andreu: Dijous de 19:30-20 h. i 2n i 4rt Divendres, de 10-19 h. | St. Vicenç: Divendres de 19-20 h.
Contacte: Despatx: Sr. Joan Ferrer, tel. 696 595 703 | Mn. Andrew Llanes, tel. 617 817 373 | Mn. David Navarro, tel. 697 754 759
santandreu473@arqbcn.cat | santvicenc690@arqbcn.cat | santamaria322@arqbcn.cat | <https://parroquies3viles.com/>

No somos huérfanos, tenemos una Madre. «Comenzar el año haciendo memoria de la bondad de Dios en el rostro maternal de María, en el rostro maternal de la Iglesia, en los rostros de nuestras madres, nos protege de la corrosiva enfermedad de «la orfandad espiritual», esa orfandad que vive el alma cuando se siente sin madre y le falta la ternura de Dios. Esa orfandad que vivimos cuando se nos va apagando el sentido de pertenencia a una familia, a un pueblo, a una tierra, a nuestro Dios. Esa orfandad que gana espacio en el corazón narcisista que sólo sabe mirarse a sí mismo y a los propios intereses y que crece cuando nos olvidamos que la vida ha sido un regalo -que se la debemos a otros- y que estamos invitados a compartirla en esta casa común». «Celebrar la fiesta de la Santa Madre de Dios nos vuelve a dibujar en el rostro la sonrisa de sentirnos pueblo, de sentir que nos pertenecemos; de saber que solamente dentro de una comunidad, de una familia, las personas podemos encontrar «el clima», «el calor» que nos permita aprender a crecer humanamente (...). Celebrar la fiesta de la Santa Madre de Dios nos recuerda que no somos mercancía intercambiable o terminales receptoras de información. Somos hijos, somos familia, somos Pueblo de Dios» (Papa Francisco, Homilía 1-1-2017).

«No se puede perder el hijo de tantas lágrimas». Las madres con una persuasiva dulzura maternal son capaces de conquistar el corazón, no sólo de sus hijos, sino del mismo Dios. Con sabiduría divina perciben con su mirada la bondad que hay en cada corazón y también el principal peligro, que no es la pobreza, o la enfermedad, sino la condenación del alma. Así lo vemos con Sta. Mónica y San Agustín. Dice así en el libro de las Confesiones: “Entre tanto, mi madre, fiel sierva tuya, lloraba en tu presencia mucho más que las demás madres suelen llorar la muerte corporal de sus hijos, porque veía ella mi muerte con la fe y espíritu que había recibido de ti. Y tú la escuchaste, Señor; tú la escuchaste y no despreciaste sus lágrimas, que, corriendo abundantes, regaban el suelo allí donde hacía oración (conf. 3, 19)”. “Diste, digo, otra respuesta a mi madre por medio de un sacerdote tuyo, cierto obispo, educado en tu Iglesia y ejercitado en tus Escrituras,(...) «Vete en paz, mujer; ¡así Dios te dé vida! que no es posible que perezca el hijo de tantas lágrimas,» (conf. 3, 21)”. Finalmente fruto de tantas lágrimas, de una oración perseverante, alcanzamos ver la conversión del hijo: “Entramos a ver a mi madre, indicándoselo, y se llenó de gozo; le contamos el modo como había sucedido, y saltaba de alegría y cantaba victoria, por lo cual te bendecía a ti, *que eres poderoso para darnos más de lo que pedimos o entendemos*, porque veía que le habías concedido, respecto de mí, mucho más de lo que constantemente te pedía con sollozos y lágrimas piadosas. (conf. 8, 30)”. Caminemos en fidelidad y en verdad en honor a nuestras madres, ¡también a nuestra Madre del Cielo! Correspondamos a tantas lágrimas y esfuerzos con nuestra filial y agradecida piedad. Que puedan, como Sta. Mónica, saltar de gozo y cantar victoria.